

Arrest

nr. 174 057 van 2 september 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 8 april 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 maart 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 mei 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. LECOMPTE *loco* advocaat L. MEEUWISSEN en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Iraaks staatsburger van Arabische origine te zijn. U werd geboren op 16 januari 1995 in Bagdad, waar u ook opgroeide. U bent een soenniet en woonde samen met uw ouders in Nieuw Bagdad, wijk Al Khalij. U ging naar school in de naburige wijk Al Robaye. Onderweg moest u verschillende checkpoints passeren. Omwille van uw religie moest u aan deze checkpoints soms wachten, werd u uitgebreid gecontroleerd of kreeg u soms opmerkingen te horen van de dienstdoende medewerkers. In 2014 nam ook de sjiiitische militie Assaib Ahl Al-Haq haar intrek in jullie wijk, die voor de val van Saddam overwegend soennitisch was. Ze betrokken een kantoor dat slechts enkele straten van uw huis verwijderd lag.

Uw vader maakte deel uit van het leger voor de val van Saddam. Hij was er veiligheidsverantwoordelijke. Na de invasie van het Amerikaanse leger in Irak, stopte uw vader net als vele anderen met werken in het leger. Enkele jaren later, toen het Iraakse leger opnieuw operationeel was, werd uw vader gevraagd opnieuw toe te treden, maar hij weigerde dit. In 2008 ging uw vader uiteindelijk op pensioen. In de daarop volgende jaren kenden verschillende leden van het vroegere leger echter problemen. Verschillende vrienden van uw vader die samen met hem in het leger hadden gezeten, werden vermoord of verdwenen spoorloos. Ook uw vader vreesde dat er hem of zijn gezien iets zou overkomen. In 2013 werd de situatie zodanig precair dat uw vader overwoog om Irak te verlaten, maar uiteindelijk besloot hij dit niet te doen omdat uw beide zussen op dat moment verloofd waren en in de nabije toekomst zouden huwen. Uw ene zus huwde eind 2013, uw andere begin 2014. Na het huwelijk van uw beide zussen was de situatie uiteindelijk opnieuw gekalmeerd, waardoor jullie toch in Irak bleven. Nadat Assaib Ahl Al-Haq zich in jullie wijk vestigde, werd de situatie echter opnieuw erger.

Zelf raakte u in de eerste helft van 2014 betrokken in een gevecht met sjiieten. U was te voet onderweg toen u een groepje jongeren passeerde dat over u aan het praten was. U sprak hen hierop aan, waarna zij u begonnen te provoceren. Hierop sloeg u een van hen, waarna een gevecht ontstond. Uiteindelijk kwamen andere, u eveneens onbekende jongeren tussen en brak het gevecht op. U hield aan dit gevecht een wonde aan uw wenkbrauw over. U verzorgde ze zelf omdat u niet wilde dat de wonde genaaid zou worden en u diende geen klacht in bij de politie omdat dat zinloos was aangezien de sjiitische militie het in uw wijk voor het zeggen heeft. Na dit incident bleef u uit voorzorg wel thuis. U ging niet langer naar school om nieuwe problemen te voorkomen en verliet uw huis niet meer. Midden december 2014 ontving uw vader plots een dreigbrief. Hierin stond dat jullie jullie huis dienden te verlaten. Uw vader besloot gevolg te geven aan deze eis en binnen het uur na het ontvangen van deze brief vertrokken jullie naar het huis van uw zus in de Zayounawijk in Bagdad. Daar verbleven jullie tot 22/8/2014. Op 22/8/2014 vertrok u samen met uw ouders naar Turkije, waar u een jaar lang samen met hen in Istanbul verbleef. In Turkije was het voor u echter onmogelijk om een leven op te bouwen aangezien u de taal niet kende en u er moeilijk werk vond. Daarom besloot u naar België te komen.

U verliet Turkije uiteindelijk in augustus 2015. Uw ouders bleven achter in Istanbul omdat ze vanwege hun leeftijd niet in staat zijn een dergelijk lange reis naar Europa te maken. U reisde vanuit Bodrum per boot naar het Griekse eiland Kalymnos. Nadat uw vingerafdrukken waren genomen, kon u vervolgens doorreizen naar Athene, van waaruit u met de bus richting Macedonië vertrok. Vervolgens reisde u via Servië, Oostenrijk en Duitsland naar België, dat u bereikte op 10 september 2015. Op 16 september 2015 vroeg u vervolgens asiel bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: kopieën van de Iraakse identiteitskaarten en nationaliteitsbewijzen van uw ouders, jullie rantsoenkaart, de woonkaart van uw vader, de pensioenkaart van uw vader, 3 badges van het leger op naam van uw vader, het adres van uw ouders in Turkije en uw eigen origineel nationaliteitsbewijs en identiteitskaart en ene kopie van de eerste pagina van uw Iraaks paspoort.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw herkomstland hebt verlaten omdat u in Irak problemen kende met uw autoriteiten en de sjiitische militie Assaib Ahl al-Haq die actief was in uw wijk en dit omwille van uw soennitische geloof. Ook het feit dat uw vader destijds onder Saddam diende in het leger kan hierbij een rol hebben gespeeld.

Er dient eerst en vooral te worden opgemerkt dat u er niet in slaagde uw persoonlijke vrees voor vervolging of het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken.

Ter staving van uw asielaanvraag riep u verschillende elementen in. Vooreerst haalde u aan dat u omwille van uw geloofsstrekking, u bent een soenniet, in het verleden meermaals problemen zou hebben gekend aan controleposten in Bagdad (CGVS, p. 10). Zo werd uw kledij en/of auto aan controleposten soms gecontroleerd indien u uw identiteitskaart niet bij had of soms zomaar afhankelijk van de bui waarin de dienstdoende medewerker die dag was (CGVS, p. 10). U maakte echter niet aannemelijk dat deze controles persoonlijk en doelgericht waren. Gevraagd of het niet de normale gang van zaken is dat men gecontroleerd wordt indien men zijn identiteitskaart niet bij heeft, bevestigde u dat dit aan alle controleposten de gewoonte is, maar stelde dat dit slechts een van de problemen was die u kende aan controleposten (CGVS, p. 10). U vertelde verder dat het af en toe gebeurde dat de dienstdoende sjiitische medewerker u aan de controlepost liet wachten omdat hij uit uw familienaam op uw identiteitskaart kon afleiden dat u een soenniet bent. Soms probeerde hij u ook met opmerkingen te provoceren (CGVS, p. 10). U voegde er nog aan toe dat u meestal uw identiteitskaart niet toonde aan controleposten om dergelijke problemen te vermijden (CGVS, p. 10). Zij er echter op gewezen dat dergelijk gedrag, hoe laakbaar ook, niet bestempeld kan worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Er is immers geen sprake van een intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid

en/of fysieke integriteit. Dergelijk gedrag is zodoende onvoldoende zwaarwichtig om in uw hoofde aanleiding te kunnen geven tot een internationaal beschermingsstatuut.

Daarnaast verwees u naar een gevecht met sjiieten in de eerste helft van 2014, waarbij u gewond raakte aan uw wenkbrauw. Dit incident wordt door het CGVS echter niet bewezen geacht. Zo waren uw verklaringen aangaande dit incident te vaag om als aannemelijk beschouwd te worden. Vooreerst kon u dit incident niet concreet in de tijd plaatsen. U verklaarde niet meer te weten wanneer het gevecht zich precies afspeelde, maar stelde dat het gebeurde in de 3de, 4de of 5de maand en het incident plaatsgreep een tijdje voor jullie een bedreiging kregen (CGVS, p. 2). Deze tijdsindicatie is echter heel erg ruim. Anderzijds stelde u dat u na dit incident ongeveer 4 maanden of 4 tot 4,5 maanden thuis zat (CGVS, p. 18 en 21). Gerekend van het moment van uw vertrek uit Irak, d.i. 22/9/2014 (CGVS, p. 4, 16, 18), een datum die u zich wel perfect kon herinneren, zou dit betekenen dat het gevecht zich begin of midden mei 2014 zou hebben afgespeeld, wat inderdaad binnen het door u gegeven tijdsinterval valt. Echter, het feit dat u dit gevecht niet preciezer in de tijd kon situeren, en u zich zelfs niet eens de concrete maand kon herinneren waarin dit incident zich afspeelde, doet om verschillende redenen ernstige twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van dit incident. Vooreerst omdat u bij dit incident zelf gewond raakte, u liep een snee in uw wenkbrauw op (CGVS, p. 18). Vervolgens omdat u omwille van dit incident van uw vader uw huis niet meer mocht verlaten. Dit hield tevens in dat u uw studies moest stopzetten en u een gevangene was in uw eigen huis (CGVS, p. 18, 21 en 28). Gezien de impact van dit incident op uw dagelijkse leven, kan er redelijkerwijze vanuit gegaan worden dat u dit incident precies in de tijd zou kunnen situeren. Te meer omdat u andere gebeurtenissen wel heel precies in de tijd kon situeren, bvb. de dag van uw vertrek uit Irak (CGVS, p. 4 en 16) en de dag waarop u van Istanbul naar Bodrum ging en de dag waarop u in Griekenland aankwam (CGVS, p. 16). Daarenboven werd er op dit punt ook een ongerijmdheid vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen. Zo verklaarde u ter verschoning van een andere tegenstrijdigheid dat het gevecht plaatsvond 3 maanden voor jullie de dreigbrief ontvingen, wat dan weer gebeurde een week voor jullie vertrek uit Irak op 22/9/2014. Dit zou betekenen dat het gevecht plaatsvond in juni 2014, wat niet strookt met uw eerdere verklaringen. Verder wist u niet wie de personen waren die u hadden aangevallen. U kende hen niet en kon enkel zeggen dat zij sjiieten waren. U stelde dat zij kennissen waren van de milities, maar dat concludeerde u slechts uit het feit dat ze sjiieten waren. Gevraagd om verduidelijking, gaf u immers aan dat ze sjiieten waren uit uw wijk en ze daarom in principe kunnen rekenen op de steun van de sjiitische milities (CGVS, p. 21-22). Bij de DVZ had u eerder ook aangegeven niet te weten of uw belagers tot de milities behoren (Vragenlijst CGVS, nr. 3.5). Dergelijke vage en zelfs ongerijmde verklaringen maken dat er niet langer geloof kan worden gehecht aan dit incident.

Verder verklaarde u dat de concrete aanleiding voor uw vertrek een dreigbrief was die jullie thuis ontvangen hadden (CGVS, p. 18, 22 en 23). Ook met betrekking tot dit aspect van uw asielrelaas waren uw verklaringen echter onaannemelijk vaag. Zo kon u niet met zekerheid zeggen van wie deze dreigbrief afkomstig was, maar kon u slechts vermoeden dat de sjiitische militie Assaib Ahl Al-haq erachter zat. Uw vader vertelde u niet of en desgevallend door wie de dreigbrief ondertekend was en toonde u de dreigbrief niet. Maar u bent zeker dat Assaib Ahl Al-Haq erachter zit aangezien zij in uw wijk de macht hebben en niemand zonder hun medeweten kan dreigen. Dit zijn echter louter speculaties (CGVS, p. 22, 23-24). U wist evenmin met zekerheid aan wie deze brief gericht was. Andermaal stelde u dat uw vader u de brief niet had laten lezen en uw vader niet gezegd heeft wat erin stond, maar u vermoedde slechts dat er geen naam in stond omdat uw vader het u anders wel gezegd zou hebben en zij (dit zijn de milities) geen namen zetten in hun dreigementen (CGVS, p. 23). Ook wat er volgens de brief zou gebeuren indien jullie geen gevolg gaven aan de eis vermeld in de brief, meer bepaald dat jullie jullie huis moesten leegmaken, kon u niet zeggen. U kon slechtst vermoeden dat de eisers jullie dan iets zouden aandoen (CGVS, p. 23). Voorts zijn uw verklaringen niet eenduidig over de reden voor de dreigbrief. Enerzijds stelde u dat de dreigbrief mogelijk verband houdt met het hierboven besproken gevecht dat u enkele maanden eerder had met sjiieten in uw wijk (CGVS, p. 22). Anderzijds verklaarde u dat jullie vermoedden dat de dreigbrief verband houdt met het werk van uw vader, meer bepaald zijn tewerkstelling in het leger tijdens het regime van Saddam Hoessein (Vragenlijst CGVS, nr. 3.5). Wat er ook van zij, het is hoe dan ook weinig aannemelijk dat jullie na het ontvangen van deze dreigbrief binnen het uur jullie huis verlieten (CGVS, p. 23), niet eens wetende van wie de dreigbrief zou komen of waarom concreet jullie bedreigd zouden worden. Dat jullie in deze omstandigheden jullie eigendom onmiddellijk achterlieten en naar uw zus vertrokken om enkele dagen later Irak definitief te ontvluchten, is weinig plausibel. Te meer gelet op uw verklaringen dat uw vader zelfs in 2013, toen meerdere van zijn collega's verdwenen of vermoord werden en uw vader ook toen vreesde voor zijn eigen veiligheid en die van zijn gezin, toch besloot om in Irak te blijven omdat zijn beide dochters verloofd waren en hij omwille van hun nakende huwelijk het land niet 'kon' verlaten (CGVS, p. 18). In deze context is het dan ook niet aannemelijk dat uw vader omwille van één weinig transparante dreigbrief beslist om binnen het uur zijn hele hebben en houden achter te laten.

Tot slot lopen uw opeenvolgende verklaringen uiteen over het moment waarop deze dreigbrief werd afgeleverd. Zo stelde u tijdens uw interview bij het CGVS dat de dreigbrief werd afgeleverd ongeveer een week voor uw vertrek uit Irak op 22/9/2014 (CGVS, p. 6, 18 22 en 24). Tijdens uw interview bij de DVZ, verklaarde u echter dat u en uw familie via een brief bedreigd werden ongeveer 3 maanden voor uw vertrek uit Irak (Vragenlijst CGVS, nr. 3.5). Toen u op deze tegenstrijdigheid gewezen werd, wierp u op dat u tijdens uw eerste gehoor eveneens vermeld had dat de brief een week voor jullie vertrek kwam en u had gezegd dat u 3 maanden voor uw vertrek problemen had gekend en geslagen werd. U verklaarde zich nog te herinneren verklaard te hebben dat jullie na 6 of 7 dagen bij uw zus te hebben verbleven uit Irak vertrokken waren. U voegde er nog aan toe dat de tolk uit Syrië kwam en ze moeilijkheden had om u te begrijpen (CGVS, p. 26). Deze verklaring volstaat echter niet om de tegenstrijdigheid op te heffen. Vooreerst werd u bij aanvang van het interview bij het CGVS gevraagd hoe het interview bij de DVZ was verlopen en u verklaarde dat alles goed verlopen was. U maakte geen melding van eventuele problemen met de tolk. Bovendien gaf u ook aan dat de neerslag van uw verklaringen aldaar na afloop aan u werd voorgelezen en alles wat neergeschreven was, correct was (CGVS, p. 2-3). Daarenboven geeft uw verklaring ter verschoning van de vastgestelde tegenstrijdigheid aanleiding tot een nieuwe tegenstrijdigheid. Bij de DVZ verklaarde u immers niet dat u na het ontvangen van de dreigbrief nog 6 of 7 dagen bij uw zus verbleef, maar vertelde dat jullie na het ontvangen van de brief naar uw zus in Bagdad gingen en jullie daar slechts 3 dagen verbleven (Vragenlijst CGVS, nr. 3.5). Deze vaststellingen zijn zwaarwichtig aangezien de dreigbrief de concrete aanleiding vormde voor uw vertrek uit uw huis en uw daarop volgende vertrek uit uw land en bovenstaande tegenstrijdigheden zodoende raken aan de kern van uw asielrelaas.

Volledigheidshalve kan in dit verband nog worden toegevoegd dat uw relatief jeugdige leeftijd niet als verschoningsgrond geldt voor de hierboven gedane vaststellingen. Er kan immers redelijkerwijze vanuit gegaan worden dat indien deze dreigbrief in uw hoofde daadwerkelijk aanleiding zou kunnen geven tot een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging, hetzij omwille van uw eerdere gevecht met sjiieten, hetzij omwille van de vroegere tewerkstelling van uw vader, dat uw vader u op zijn minst op de hoogte zou hebben gebracht van de hierboven opgesomde elementen die raken aan de kern van uw asielrelaas. En zelfs indien dit niet het geval was, kon ook redelijkerwijze van u verwacht worden dat u al het nodige zou gedaan hebben om zelf informatie te verkrijgen over deze kernelementen van uw asielrelaas. Aangezien nergens uit uw verklaringen blijkt dat u hiertoe om een gegronde reden niet bij machte zou zijn geweest, is de vaststelling dat u vage verklaringen aflegde over kernelementen van uw asielrelaas zwaarwichtig en komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas hierdoor in het gedrang.

Wat betreft het feit dat uw vader diende in het leger onder Saddam Hoessein, er moet op gewezen worden dat u niet aannemelijk maakte dat dit in uw hoofde aanleiding geeft tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. U vertelde in dit verband dat uw vader voor de val van Saddam Hoessein in het leger verantwoordelijk was voor de veiligheid en hij er de rang van officier/kolonel bekleedde. Na de val van Saddam ging uw vader zoals de meeste van zijn collega's niet meer werken. Later, in de daarop volgende jaren, werd hem meermaals gevraagd opnieuw toe te treden tot het leger, maar uw vader weigerde dit (CGVS, p. 10-11). Vooreerst zijn uw verklaringen niet eenduidig. Zo vertelde u dat jullie in 2013 reeds overwogen om het land te verlaten omdat de situatie omwille van de voormalige tewerkstelling van uw vader bij het leger op dat moment een stuk precairder was geworden. Zo zouden in 2013 verschillende collega's van uw vader vermoord of verdwenen zijn. Over de verantwoordelijke voor deze moorden en verdwijningen lopen uw verklaringen uiteen. Enerzijds stelde u dat de huidige overheid sjiitisch is en zij mensen zocht die onder het vorige, soennitische regime in het leger zaten om hen te vermoorden. Uw vader verloor hierdoor verschillende ex-collega's en vrienden (CGVS, p. 18). Anderzijds verklaarde u eigenlijk niet te weten door wie deze mensen vermoord werden, u kon zelfs niet eens zeggen door welke actoren deze mensen vermoord werden, meer bepaald of ze door leden van het leger, de milities, de overheid of andere werden omgebracht (CGVS, p. 19). Daarnaast zouden zowel mensen die na de val van Saddam ingegaan waren op de vraag van de nieuwe overheid om naar het leger terug te keren als mensen die dit geweigerd hadden, vermoord zijn (CGVS, p. 19). Het is echter weinig aannemelijk dat de huidige overheid haar eigen medewerkers zou vermoorden/ontvoeren omdat ze ook tijdens het vorige regime in het leger werkten nadat ze hen zelf zouden hebben gevraagd opnieuw dienst te treden. Wat er ook van zij, uit uw verklaringen blijkt geenszins dat u persoonlijk iets te vrezen heeft omwille van de voormalige tewerkstelling van uw vader. Zo verklaarde u dat er in de periode 2003-2008 meermaals mensen langs kwamen bij uw vader die hem vroegen opnieuw toe te treden tot het leger, maar hij weigerde dit systematisch. In 2008 ging uw vader uiteindelijk op pensioen en nadien kende hij geen problemen meer, al was hij wel ongerust dat er misschien iets zou gebeuren (CGVS, p. 12). Zelfs in 2013, toen de situatie verslechterde en voormalige collega's en vrienden van uw vader ernstige problemen kenden, werd uw vader met rust gelaten (CGVS, p. 18-19). Het enige persoonlijke probleem waar uw vader na zijn pensioen in 2008 in dit verband mee geconfronteerd werd, was de dreigbrief

die jullie kort voor jullie vertrek ontvingen. Of deze brief verband houdt met de voormalige tewerkstelling van uw vader, kon u echter niet met zekerheid zeggen (CGVS, p. 22-23). Hoe dan ook kan, zoals hierboven uitgebreid geargumenteed, geen geloof worden gehecht aan het feit dat jullie kort voor jullie vertrek een dreigbrief zouden hebben ontvangen. Bijgevolg is er geen enkele aanwijzing voorhanden dat u bij terugkeer naar Irak persoonlijk iets te vrezen zou hebben omwille van de voormalige tewerkstelling van uw vader ten tijde van Saddam Hoessein.

In ditzelfde verband moet verder nog aangestipt worden dat het gedrag van uw vader in dit verband niet in overeenstemming kan worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging. In 2013 zou de veiligheidssituatie voor militairen die tewerkgesteld waren tijdens het regime van Saddam Hoessein enorm achteruit gegaan zijn. Vele vrienden en ex-collega's van uw vader werden in die periode vermoord of verdwenen spoorloos. Omwille hiervan overwoog uw vader toen reeds om Irak te verlaten uit vrees voor zijn eigen leven en dat van zijn gezin. Uiteindelijk besloot hij echter om toch in Irak, en Bagdad, te blijven om het huwelijk van zijn 2 van zijn dochters niet te missen. De ene huwde uiteindelijk eind 2013, de andere begin 2014 (CGVS, p. 18-19). Het feit dat uw vader omwille van het nakende huwelijk van zijn beide dochters besloot toch in Irak te blijven, relativeert de vrees voor zijn leven en dat van zijn familie danig. Indien uw vader daadwerkelijk een gegronde vrees had voor zijn leven en dat van zijn gezin, kon redelijkerwijze verwacht worden dat hij in de hierboven beschreven omstandigheden toen reeds daadwerkelijk het land zou hebben verlaten. Het feit dat hij het huwelijk van zijn dochters niet wilde missen, weegt in dergelijk geval immers niet op tegen de vrees voor zijn leven en/of fysieke integriteit en dat van zijn gezin.

Volledigheidshalve zij nog opgemerkt dat niettemin begrip kan worden opgebracht voor uw jeugdige leeftijd op het moment van de feiten, er redelijkerwijze vanuit gegaan kan worden dat indien de vroegere tewerkstelling van uw vader in uw hoofde vandaag nog steeds aanleiding zou kunnen geven tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade uw vader u hiervan op de hoogte zou hebben gebracht en u zodoende in staat zou kunnen zijn uw vrees voor vervolging ter zake te concretiseren. Indien u omwille van de voormalige tewerkstelling van uw vader zelf een vrees voor vervolging koestert, kon ook redelijkerwijze van u verwacht worden dat u al het mogelijke zou gedaan hebben om hieromtrent zelf informatie te verkrijgen van uw vader en u zodoende uw vrees ter zake in concreto aannemelijk zou kunnen maken. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u hiertoe om een gegronde reden niet bij machte zou zijn geweest.

Daarnaast vertelde u in het kader van uw huidige asielaanvraag over een aanslag die plaatsvond in (de buurt van) een café waar u geregeld kwam en waarvan kennissen van u het slachtoffer werden. Zelf was u op het moment van de aanslag onderweg naar dit café (CGVS, p. 18). U maakte echter niet aannemelijk dat u omwille van deze aanslag een persoonlijke vrees voor vervolging koestert. Zo kon u de aanslag niet concreet in de tijd situeren, u wist slechts dat deze aanslag plaatsvond in 2014. Mogelijk gebeurde de aanslag in de 4de, 5de of 6de maand, maar zelfs dat kon u niet met zekerheid zeggen (CGVS, p. 20). Ook over het aantal slachtoffers van deze aanslag kon u geen concrete informatie geven. Wie achter deze aanslag zat, wist u evenmin, ook niet of de aanslag het werk was van een militie of een andere organisatie of dienst (CGVS, p. 20).

Tot slot vertelde u in eerste instantie dat bij deze ontploffing niet enkel de cafébaas omkwam, maar ook verschillende van uw vrienden (CGVS, p. 20). Later stelde u echter dat er geen dichte vrienden, maar slechts verschillende kennissen van u bij de aanslag omkwamen en 1 vriend van u gewond raakte (CGVS, p. 20). Indien u omwille van deze aanslag daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert, kon redelijkerwijze van u verwacht worden dat u over deze aanslag concrete en gedetailleerde informatie zou kunnen verschaffen, wat in casu niet het geval is. Zij in dit verband nog toegevoegd dat het CGVS van oordeel is dat de algemene veiligheidssituatie in Bagdad actueel niet van dien aard is dat de loutere herkomst uit Bagdad volstaat voor de toekenning van de Vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus en een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming noodzakelijk is (cfr. infra). Zoals hierboven uiteengezet maakte u niet aannemelijk dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging.

Tot slot kan nog worden toegevoegd dat het loutere feit dat u een soenniet bent alsook het loutere feit dat u een soennitische achternaam draagt op zich onvoldoende is om in aanmerking te komen voor internationale bescherming. U bent er als asielzoeker immers toe gehouden uw vrees voor vervolging of het lijden van ernstige schade in concreto aannemelijk te maken. Zoals hierboven uitgebreid geargumenteed, bent u hierin niet geslaagd.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog

steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) de repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de provincie Bagdad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. De kopieën van de identiteitskaart en het nationaliteitsbewijs van uw ouders, van jullie rantsoenkaart en van de woonstkaart van uw vader alsook uw eigen identiteitskaart en nationaliteitsbewijs en de kopie van de eerste pagina van uw paspoort bevatten louter identiteitsgegevens, die hier niet betwist worden, maar geen informatie aangaande de door u ingeroepen problemen. De kopieën van de pensioenkaart en de badges van uw vader tonen slechts aan dat uw vader daadwerkelijk tewerkgesteld was in het leger ten tijde van het regime van Saddam Hoessein en hij in 2008 officieel op pensioen ging, wat niet betwist wordt. Geen van deze documenten bevat echter enig element dat wijst op een concrete vrees in uw hoofde.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker beroept zich inzake de weigering van de vluchtelingenstatus in een eerste middel op de schending van “het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing”, artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering.

Omtrent zijn problemen aan de controleposten in Bagdad, doet verzoeker gelden:

“Nochtans heeft verzoekende partij zeer duidelijk medegedeeld dat zodra hij zijn identiteitskaart moest tonen en hieruit bleek dat hij een soenniet was, de problemen begonnen.

Hierbij werden de dreigementen tegenover verzoekende partij en diens familie niet geschuwd, werd verzoekende partij onderworpen aan (onnodige!) fouilleringen en werd verzoekende partij eveneens meermaals een hele tijd vastgehouden / tegengehouden vooraleer hij de controlepost mocht voorbij gaan.

Verzoekende partij vraagt zich terecht af in welke mate er sprake kan zijn van een degelijk onderzoek ten gronde, als men er zelfs niet in slaagt om een correcte weergave van de feiten te geven.”

Aangaande het gevecht waarbij hij betrokken raakte, voert verzoeker aan:

“Het Commissariaat-Generaal maakt daarbij evenwel een duidelijk denkfout door te vertrekken vanuit het tijdsbesef zoals dit in de Westerse landen geldt en verliest geheel uit het oog dat een soortgelijk tijdsbesef geenszins geldt in het land van herkomst van verzoekende partij. Zeker niet wanneer je – zoals verzoekende partij – nog zeer jong bent en gedurende maanden aan een stuk binnen moet blijven van je vader: tijdsbesef wordt op dat moment zeer relatief, zodat de situering van verzoekende partij in de tijd wel degelijk als voldoende dient beschouwd te worden!

Het argument van het Commissariaat-Generaal dat verzoekende partij zijn doorreis vanuit Irak via Turkije en Griekenland naar België wél kan situeren in de tijd met exacte data, kan evenmin stand houden. Voor deze reizen heeft verzoekende partij immers steeds beschikt over vlieg-, trein- of boottickets, dan wel stempels in zijn paspoort waardoor hij zich ten volle bewust was van de desbetreffende data.”

Betreffende de dreigbrief, stelt verzoeker:

“Opnieuw maakt het Commissariaat-Generaal dezelfde fout waarbij zij vertrekken vanuit Westers gedachtegoed! In de moslimgemeenschap is het immers geenszins aanvaardbaar, integendeel!, om de vaderfiguur tegen te spreken. Dit wil zeggen dat wanneer de vader van verzoekende partij hem te jong acht om de informatie omtrent de dreigbrief te krijgen, verzoekende partij het nooit in zijn hoofd zou halen alsnog op eigen houtje informatie trachten te bekomen!

Het Commissariaat-Generaal stelt dat het weinig aannemelijk is dat verzoekende partij en zijn gezin binnen het uur na de ontvangst van de dreigbrief hun huis hebben verlaten, te meer omdat de vader van verzoekende partij reeds sedert 2013 vreesde voor zijn veiligheid doch toen besloot te blijven omwille van de huwelijken van zijn dochters. Het Commissariaat-Generaal neemt daarbij echter niet het gehele plaatje in aanmerking: de vader van verzoekende partij was inderdaad in 2013 niet vertrokken toen hij vreesde voor hun veiligheid, doch dit was toen louter omwille van zaken die er gebeurden ten aanzien van zijn vroegere collega's; op dat moment was er nog geen sprake van een rechtstreekse en persoonlijke dreiging aan de vader van verzoekende partij en diens gezin. Dit veranderde met de ontvangst van de dreigbrief: op dat moment kwam de dreiging zeer dicht bij en gelet op hetgeen de vader van verzoekende partij reeds had zien en horen gebeuren met zijn ex-collega's, kon hij toen geen enkel risico meer nemen om nog langer te blijven in zijn woning!”

Waar geoordeeld wordt dat het niet aannemelijk is dat de huidige overheid de eigen medewerkers zou vermoorden of ontvoeren, betoogt verzoeker:

“Nochtans is dit zeer makkelijk te verklaren: het huidige regime bood de mensen die tijdens het vorige regime in het leger werken aan om opnieuw in dienst te treden:

- o *Wanneer zij hier niet op ingingen, dan werd dit beschouwd als verraad en werden zij hiervoor vervolgd ;*
- o *Wanneer zij hier wel op ingingen, werden zij nauwgelet in de gaten gehouden en het minste verzet tegen het huidige regime of diens legerleiding werd opnieuw als verraad beschouwd waarvoor ze vervolgd werden ;*
- o *Bovendien deinsde het huidige regime er niet voor terug om een “voorbeeld” te stellen naar de andere personen die zij nog dienden te overtuigen om toe te treden tot de sjiiitische beweging.”*

Met betrekking tot de aanslag op een café, geeft verzoeker aan:

“De discussie gaat hierbij dan natuurlijk louter omtrent de invulling van de begrippen ‘kennissen’ en ‘vrienden’.

Verzoekende partij verwijst verder naar het feit dat hij enorm zenuwachtig was vóór en ook tijdens het interview, hetgeen overigens begrijpelijk is gelet op de enorme consequenties.

Voor zover er al sprake is van een inconsistentie is deze in elk geval niet van aard om hem de hoedanigheid van vluchteling te weigeren.”

Verzoeker concludeert dat de argumenten van verweerder niet volstaan. Tevens stelt hij dat *“de stelling van het Commissariaat-Generaal slechts haar onwil aantoonde om zich een waarheidsgetrouw beeld te vormen van de concrete situatie waar verzoekende partij zich in bevond.*

Een aantal gegevens worden door het Commissariaat-Generaal duidelijk verkeerd begrepen en/of geïnterpreteerd.”

2.1.2. Verzoeker beroept zich inzake de weigering van de vluchtelingenstatus in een tweede middel op de schending van artikelen 2, 3 en 5, eerste lid van het EVRM.

De bestreden beslissing verplicht hem *de facto* om terug te keren naar Irak. Derhalve zal verzoeker op basis van deze beslissing onderworpen worden aan een behandeling die ingaat tegen de rechten van de mens. Verzoeker verwijst hiervoor naar de aangevoerde feiten. Hij zal bij een terugkeer onmiskenbaar problemen kennen met de overheid of de sjiiitische militieën.

2.1.3. Verzoeker beroept zich inzake de weigering van de vluchtelingenstatus in een derde middel op de schending van het redelijkheidsbeginsel.

De bestreden beslissing besluit *“zomaar zonder enig aangetoond verder en nuttig onderzoek”* tot de weigering van de vluchtelingenstatus omwille van een gebrek aan bewijs en ‘overtuiging’. Verzoeker verwijst naar hetgeen hij reeds in de voorgaande interviews uiteenzette. Hij herhaalt dat de stelling van verweerder *“slechts de onwil of onkunde van het Commissariaat-Generaal aantoonde om zich een waarheidsgetrouw beeld te vormen van de concrete situatie waar verzoekende partij zich in bevond”*. Tevens stelt hij dat *“het Commissariaat-Generaal de zaken lijkt te willen manipuleren door doelbewust enkel die informatie te gebruiken die haar het best uitkomt. Men kan zich daarom terecht de vraag stellen in hoeverre dergelijke behandeling van een asiëldossier nog correct, objectief en rechtvaardig kan zijn !*

Bovendien dient opgemerkt te worden dat het wel lijkt alsof het Commissariaat-Generaal bewust op zoek is naar tegenstrijdigheden in het verhaal van verzoekende partij.”

Vervolgens gaat verzoeker in op de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden. Over de motivering omtrent het gevecht met sjiïeten, stelt hij:

“Het weze duidelijk dat dit zeer vergezocht is en het geenszins ondenkbaar is dat het gevecht eind mei, begin juni zou plaatsgevonden hebben. Verzoekende partij heeft immers nooit gezegd dat de tussenliggende periode exact 3 maanden was!

(...)

Verzoekende partij heeft steeds verklaard dat zijn aanvallers zeker sjiïeten waren, dat ze mogelijks tot de milities behoorden maar ze alleszins met zekerheid op de steun van de milities konden rekenen gelet op hun sjiïtische achtergrond tegenover de soennitische achtergrond van verzoekende partij.”

Aangaande de oorzaak van de dreigbrief, voert hij aan:

“Dit is echter geenszins tegenstrijdig: zowel het gevecht als de problemen omtrent het vroegere werk van zijn vader hebben immers dezelfde achterliggende reden, namelijk het soenniet zijn van verzoekende partij en zijn familie.”

2.2.1. De drie inzake de weigering van de vluchtelingenstatus aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker toont, benevens de aangevoerde schending van de motiveringsplicht, niet aan dat of op welke wijze de rechten van verdediging *in casu* zouden (kunnen) zijn geschonden. Derhalve wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

2.2.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.4. Verzoeker stelt in het onderhavige verzoekschrift meermaals dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) onwillig zou zijn geweest om zich een waarheidsgetrouw beeld te vormen van zijn situatie. Tevens beschuldigt hij het CGVS ervan dat het de zaken wilde manipuleren, dat het doelbewust enkel bepaalde informatie gebruikte en dat doelbewust op zoek ging naar tegenstrijdigheden. Verzoeker laat echter na deze – nochtans ernstige – aantijgingen te onderbouwen. Hij beperkt zich tot het uiten van de voormelde, louter algemene beweringen en brengt geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn asielaanvraag niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan verder geen vooringenomenheid of gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

2.2.5. Ook de bewering als zou de bestreden beslissing “zomaar zonder enig aangetoond verder en nuttig onderzoek” genomen zijn, mist blijkens een eenvoudige lezing van de stukken van het administratief dossier en van de bestreden beslissing kennelijk feitelijke grondslag.

2.2.6. In zoverre verzoeker de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen tracht toe te schrijven aan zijn zenuwachtigheid voor en tijdens het gehoor bij het CGVS, dient te worden opgemerkt dat, daar waar aangenomen kan worden dat ieder gehoor bij het CGVS gepaard gaat met enige mate van stress, dit geen afbreuk doet aan het gegeven dat van een asielzoeker redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze in staat is voldoende duidelijke, nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot belangrijke feiten en gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt, zeker indien deze gebeurtenissen de essentie van het asielrelaas uitmaken en de directe aanleiding hebben gevormd voor het vertrek uit het land van herkomst. De door verzoeker aangehaalde gebeurtenissen kunnen, gezien deze een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op zijn verdere leven, redelijkerwijze geacht worden in zijn geheugen te zijn gegrift, zodat de aangevoerde zenuwachtigheid geen aannemelijke verklaring vormt voor de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen.

Verzoeker wijst in het onderhavige verzoekschrift andermaal op de problemen die hij in het verleden kende aan controleposten in Bagdad. Dat verzoeker aldaar soms werd gecontroleerd/gefouilleerd, aldaar soms moest wachten en aldaar soms werd geprovoceerd omdat hij soenniet was (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.10), is echter onvoldoende zwaarwichtig en kan, hoe laakbaar zulk gedrag ook is, niet worden bestempeld als vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Er is immers geen sprake van een intentionele en doelgerichte bedreiging van verzoekers leven, vrijheid of fysieke integriteit. Bijgevolg kunnen voormelde problemen geen aanleiding geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Verzoeker zou daarnaast in de loop van 2014 betrokken zijn geweest bij een gevecht met sjiïeten. Verzoeker bleek echter geheel niet bij machte om dit incident op een concrete, nauwkeurige en consistente wijze te situeren in de tijd. Nog los van de vraag of zijn verklaringen dienaangaande tegenstrijdig zijn, blijkt uit de verklaringen die terecht worden aangehaald in de bestreden beslissing immers genoegzaam dat verzoeker niet duidelijk kon aangeven of het gevecht plaatsvond in maart, in april, in mei, dan wel in juni 2014. Verzoeker biedt voor deze vaststelling geen dienstige verklaring. Waar hij op algemene wijze poneert dat een soortgelijk tijdsbesef als het Westerse in zijn land van herkomst niet geldt, dient te worden opgemerkt dat hij deze bewering geenszins aantoonde of onderbouwt. Hoe dan ook kan dit niet verklaren waarom hij een gebeurtenis waarbij hij zelf gewond zou zijn geraakt en die van een bepalende invloed was op zijn dagelijkse leven en zijn scholing niet op een duidelijkere en consistentere wijze kon situeren in de tijd. Dat hij dit niet kon, maakt dat aan zijn betrokkenheid bij een gevecht met sjiïeten in 2014 geen geloof kan worden gehecht.

Zelfs indien hieraan wel geloof zou kunnen worden gehecht, *quod non*, dan nog dient te worden vastgesteld dat verzoeker na voormeld incident nog geruime tijd in zijn eigen woning verbleef zonder nog enig aan het gevecht gerelateerd probleem te kennen. Dat hij bij zijn vertrek uit zijn land van herkomst nog persoonlijk werd geviseerd ingevolge het gevecht, kan bijgevolg niet worden aangenomen. Derhalve kan evenmin worden aangenomen dat verzoeker ingevolge dit gevecht op heden en bij een terugkeer naar zijn land van herkomst nog zou worden geviseerd. Verzoeker haalde bovendien geen concrete aanwijzingen aan waaruit het tegendeel zou kunnen worden afgeleid.

Verzoeker maakte tevens melding van een aanslag op een café waarbij enkele van zijn vrienden, dan wel kennissen slachtoffer zouden zijn geworden. Verzoeker kon ook deze aanslag blijkens de terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing echter geheel niet situeren in de tijd en kwam niet verder dan te stellen dat deze misschien plaatsvond in april, mei of juni 2014. Evenmin wist hij hoeveel slachtoffers er waren. Verder wist hij niet wie achter de aanslag zat. Gezien hij de aanslag zelf aanhaalde in het kader van zijn asielaanvraag, mocht van verzoeker worden verwacht dat hij zich hierover zou hebben geïnformeerd en dat hij hierover meer informatie zou kunnen verstrekken. Hoe dan ook maakt verzoeker hoegenaamd niet aannemelijk dat hij ingevolge deze aanslag enige persoonlijke vrees voor vervolging zou dienen te koesteren. Verzoeker verbleef na deze aanslag immers nog maandenlang in zijn eigen woning zonder nog enig aan deze aanslag gerelateerd probleem te kennen. Dat hij bij zijn vertrek uit zijn land van herkomst persoonlijk werd geviseerd ingevolge de aanslag, kan derhalve geenszins worden aangenomen. Bijgevolg kan evenmin worden aangenomen dat hij hierdoor op heden en bij een terugkeer naar zijn land van herkomst nog zou worden geviseerd. Verzoeker haalde bovendien geen concrete aanwijzingen aan waaruit het tegendeel zou kunnen worden afgeleid.

Verzoeker stelt daarnaast dat hij en zijn familie thuis een dreigbrief ontvingen. Deze dreigbrief zou de concrete aanleiding hebben gevormd voor hun vertrek uit hun land van herkomst. Verzoeker laat de bestreden beslissing echter volledig ongemoeid waar gemotiveerd wordt:

“Tot slot lopen uw opeenvolgende verklaringen uiteen over het moment waarop deze dreigbrief werd afgeleverd. Zo stelde u tijdens uw interview bij het CGVS dat de dreigbrief werd afgeleverd ongeveer een week voor uw vertrek uit Irak op 22/9/2014 (CGVS, p. 6, 18-22 en 24). Tijdens uw interview bij de DVZ, verklaarde u echter dat u en uw familie via een brief bedreigd werden ongeveer 3 maanden voor uw vertrek uit Irak (Vragenlijst CGVS, nr. 3.5). Toen u op deze tegenstrijdigheid gewezen werd, wierp u op dat u tijdens uw eerste gehoor eveneens vermeld had dat de brief een week voor jullie vertrek kwam en u had gezegd dat u 3 maanden voor uw vertrek problemen had gekend en geslagen werd. U verklaarde zich nog te herinneren verklaard te hebben dat jullie na 6 of 7 dagen bij uw zus te hebben verbleven uit Irak vertrokken waren. U voegde er nog aan toe dat de tolk uit Syrië kwam en ze moeilijkheden had om u te begrijpen (CGVS, p. 26). Deze verklaring volstaat echter niet om de tegenstrijdigheid op te heffen. Vooreerst werd u bij aanvang van het interview bij het CGVS gevraagd hoe het interview bij de DVZ was verlopen en u verklaarde dat alles goed verlopen was. U maakte geen melding van eventuele problemen met de tolk. Bovendien gaf u ook aan dat de neerslag van uw verklaringen aldaar na afloop aan u werd voorgelezen en alles wat neergeschreven was, correct was (CGVS, p. 2-3). Daarenboven geeft uw verklaring ter verschoning van de vastgestelde tegenstrijdigheid aanleiding tot een nieuwe tegenstrijdigheid. Bij de DVZ verklaarde u immers niet dat u na het ontvangen van de dreigbrief nog 6 of 7 dagen bij uw zus verbleef, maar vertelde dat jullie na het ontvangen van de brief naar uw zus in Bagdad gingen en jullie daar slechts 3 dagen verbleven (Vragenlijst CGVS, nr. 3.5). Deze vaststellingen zijn zwaarwichtig aangezien de dreigbrief de concrete aanleiding vormde voor uw vertrek uit uw huis en uw daarop volgende vertrek uit uw land en bovenstaande tegenstrijdigheden zodoende raken aan de kern van uw asielaanvraag.”

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, gezien zij door verzoeker niet worden weerlegd, door de Raad overgenomen. Zij volstaan om te besluiten dat aan het beweerde ontvangen van een dreigbrief door verzoeker en diens familie niet het minste geloof kan worden gehecht.

Verzoeker verwees eveneens naar de voormalige werkzaamheden van zijn vader. Uit zijn verklaringen kan echter geheel niet worden afgeleid dat hij persoonlijk ook maar iets te vrezen zou hebben ingevolge de voormalige werkzaamheden van zijn vader. In dit kader wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd:

“Wat er ook van zij, uit uw verklaringen blijkt geenszins dat u persoonlijk iets te vrezen heeft omwille van de voormalige tewerkstelling van uw vader. Zo verklaarde u dat er in de periode 2003-2008 meermaals mensen langs kwamen bij uw vader die hem vroegen opnieuw toe te treden tot het leger, maar hij weigerde dit systematisch. In 2008 ging uw vader uiteindelijk op pensioen en nadien kende hij geen problemen meer, al was hij wel ongerust dat er misschien iets zou gebeuren (CGVS, p. 12). Zelfs in 2013, toen de situatie verslechterde en voormalige collega's en vrienden van uw vader ernstige problemen kenden, werd uw vader met rust gelaten (CGVS, p. 18-19). Het enige persoonlijke probleem waar uw vader na zijn pensioen in 2008 in dit verband mee geconfronteerd werd, was de dreigbrief die jullie kort voor jullie vertrek ontvingen. Of deze brief verband houdt met de voormalige tewerkstelling van uw vader, kon u echter niet met zekerheid zeggen (CGVS, p. 22-23). Hoe dan ook kan, zoals hierboven uitgebreid geargumenteed, geen geloof worden gehecht aan het feit dat jullie kort voor jullie vertrek een dreigbrief zouden hebben ontvangen. Bijgevolg is er geen enkele aanwijzing voorhanden dat u bij terugkeer naar Irak persoonlijk iets te vrezen zou hebben omwille van de voormalige tewerkstelling van uw vader ten tijde van Saddam Hoessein.

In ditzelfde verband moet verder nog aangestipt worden dat het gedrag van uw vader in dit verband niet in overeenstemming kan worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging. In 2013 zou de veiligheidssituatie voor militairen die tewerkgesteld waren tijdens het regime van Saddam Hoessein enorm achteruit gegaan zijn. Vele vrienden en ex-collega's van uw vader werden in die periode vermoord of verdwenen spoorloos. Omwille hiervan overwoog uw vader toen reeds om Irak te verlaten uit vrees voor zijn eigen leven en dat van zijn gezin. Uiteindelijk besloot hij echter om toch in Irak, en Bagdad, te blijven om het huwelijk van zijn 2 van zijn dochters niet te missen. De ene huwde uiteindelijk eind 2013, de andere begin 2014 (CGVS, p. 18-19). Het feit dat uw vader omwille van het nakende huwelijk van zijn beide dochters besloot toch in Irak te blijven, relativeert de vrees voor zijn leven en dat van zijn familie danig. Indien uw vader daadwerkelijk een gegronde vrees had voor zijn leven en dat van zijn gezin, kon redelijkerwijze verwacht worden dat hij in de hierboven beschreven omstandigheden toen reeds daadwerkelijk het land zou hebben verlaten. Het feit dat hij het huwelijk van zijn dochters niet wilde missen, weegt in dergelijk geval immers niet op tegen de vrees voor zijn leven en/of fysieke integriteit en dat van zijn gezin.”

Verzoeker laat de voormelde motieven volledig ongemoeid en tracht deze niet te weerleggen. Hij stelt in het onderhavige verzoekschrift integendeel uitdrukkelijk dat er in 2013 geen sprake was van een rechtstreekse en persoonlijke bedreiging van zijn vader en gezin. Gezien geen geloof kan worden gehecht aan het gegeven dat zij in 2014 een dreigbrief zouden hebben ontvangen, zijn er aldus geheel geen aanwijzingen dat verzoeker op heden en bij een terugkeer naar Irak zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd ingevolge de voormalige werkzaamheden van zijn vader.

In de bestreden beslissing wordt verder met recht gemotiveerd:

“Tot slot kan nog worden toegevoegd dat het loutere feit dat u een soenniet bent alsook het loutere feit dat u een soennitische achternaam draagt op zich onvoldoende is om in aanmerking te komen voor internationale bescherming.”

Waar uit de door verweerder neergelegde (rechtsplegingsdossier, stuk 9) en de in het administratief dossier opgenomen (map ‘landeninformatie’) informatie blijkt dat de sjiitische milities zich in Irak bezondigen aan bepaalde misbruiken en dat soennieten (zeker deze die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak en uit de Zuidelijke voorsteden van Bagdad) een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van zulke misbruiken, kan immers worden opgemerkt dat uit deze informatie niet kan worden afgeleid dat de situatie in verzoekers land en regio van herkomst dermate ernstig zou zijn dat deze voor soennieten op zich het risico met zich zou brengen dat zij aldaar ingevolge hun loutere religieuze aanhorigheid en aanwezigheid zouden worden gevisieerd of vervolgd. Mede gelet op de hoger gedane vaststellingen, zijn er in hoofde van verzoeker voorts geen concrete aanwijzingen dat hij louter omwille van het feit dat hij soenniet is zou worden gevisieerd in Bagdad.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat in hoofde van verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin kan worden aangenomen.

De neergelegde documenten (administratief dossier, map ‘documenten’) kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.7. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing, zo blijkt uit het voorgaande, geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.2.8. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikelen 2, 3 en 5 van het EVRM, dient te worden vastgesteld dat hij er bij zijn betoog dienaangaande ten onrechte vanuit gaat dat de bestreden beslissing hem ertoe verplicht terug te keren naar Irak. De bestreden beslissing behelst immers geenszins een verwijderingsmaatregel. Ook de Raad doet te dezen, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend uitspraak over de hoedanigheid van vluchteling en de nood aan subsidiaire bescherming. Hoe dan ook maakt verzoeker gelet op het voorgaande niet aannemelijk dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging zou dienen te koesteren. Gezien hij zich in deze op geen andere elementen beroept, wordt de schending van voormelde artikelen van het EVRM bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

2.3. Verzoeker voert inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus de schending aan van *“het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing”*, artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991.

Volgens hem is de weigering onbegrijpelijk, rijmt deze niet met de eigen informatie van verweerder en verklaart verweerder niet waarom deze tot een conclusie van weigering komt. Het CGVS gaat bovendien voorbij aan het normdoel van de subsidiaire bescherming. Er dient naar de algemene situatie gekeken te worden. Verder legt het CGVS het reisadvies van het Ministerie van Buitenlandse Zaken, dat de situatie als uiterst onveilig beschrijft, naast zich neer.

Uit dit reisadvies blijkt dat de situatie in geheel Irak onveilig is. Wat men de eigen bevolking afraadt, kan men niet opleggen aan iemand van andere origine. Het CGVS maakt zich er te gemakkelijk vanaf.

2.4. Verweerder legt op 20 juni 2016 door middel van een aanvullende nota een update neer van de landeninformatie in het administratief dossier (rechtsplegingsdossier, stuk 9). Het betreft de COI Focus "IRAK, De veiligheidssituatie in Bagdad" van 20 juni 2016.

2.5.1. Aangaande de aangevoerde schending van de rechten van verdediging, kan dienstig worden verwezen naar hetgeen hierover reeds hoger werd gesteld.

2.5.2. Inzake de aangevoerde schending van de motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, kan dienstig worden verwezen naar hetgeen hieromtrent reeds hoger werd gesteld.

2.5.3. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. *In casu* is het voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit zowel de door verzoeker geciteerde (rechtsplegingsdossier, stuk 1), de door verweerder neergelegde (rechtsplegingsdossier, stuk 9) als de in het administratief dossier opgenomen (map 'landeninformatie') informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvullen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten zeer uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen en vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats. Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins wordt belegerd door IS. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit en er zijn geen aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. IS komt in Irak integendeel meer en meer onder druk te staan.

Het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er dan ook eerder in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Het komt in Bagdad bijgevolg niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad. Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en –provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 100.690 ontheemde gezinnen (604.804 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen. Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten bedraagt 65.508 personen.

Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal gevlucht. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Irakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend zestien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS